

FOLK OG LAND

NR. 19. 21. ÅRGANG

LØRDAG 28. OKTOBER 1972

LØSSALG KR. 2,—

Slik en ung nasjonalist ser det

HVA HAR FORTIDEN LÆRT OSS OM NASJONALISME OG NASJONALSOSIALISME?

Fra en ung nasjonalist har vi fått etterfølgende artikkel som vi trykker med så meget større glede som den dekker redaksjonens oppfatning når det gjelder synet på den tyske nasjonalsosialisme.

Den blodige aksjonen mot ledelsen av SA, med Röhm i spissen, var et angrep på sosialismen innen partiet. Röhm ble såret i ansiktet under 1. verdenskrig og temmelig vansiret.

Det finnes omkring i Norge idag en voksende fylking av unge mennesker rundt på arbeidsplasser og undervisningsanstalter som er overbeviste nasjonalister i ordets moderne forstand, og som våger å vedkjenne seg sitt ideologiske grunnlag. Vi vet av egen erfaring hvilke problemer, hvil-

ket enormt, fiendtlig press disse blir utsatt for fra sine omgivelser. De må forsvare seg mot anklager om «nynazisme» og antidemokratisme, de må fremfor alt være rede til å forsvare og forklare Det Tredje Rikes samlede passiva fra 1933 til 1945. De blir med andre ord tvunget inn i en steril, uendelig diskusjon om historiske fakta og årsakssammenhenger.

Ja, må de nu egentlig det? Jeg tror det må være grunn til å understreke den fare som består i at det totalitære trykk som utøves mot ungnasjonalismen tvinger denne inn i en ensidig, desperat forsvarsposisjon, også inn i et forsvar for den avdøde Hitlerisme og fascisme. Jeg vil hevde at dette ikke bare er en unødvendig, men også en direkte feilaktig linje. Dagens og fremtidens nasjonalisme må ha lov og plikt til å distansere seg fra vesentlige sider ved den politikk som ble praktisert av den tyske regjering mellom 1933 og 1945. Nasjonalsosialismens feiltagelser kan etter min vurdering oppsummeres under følgende punkter:

I. Den blodige aksjonen 30.7 1934 mot ledelsen i SA (De lange knivers natt.) Dette var et angrep på sosialismen innen partiet, etter

at motsetningene mellom en høyre og venstrefløy hadde eksistert faktisk siden partiets første tid. NSDAP var opprinnelig en sammensmelting av nasjonalisme og sosialisme, av tradisjonell radikalitet, av stabilitet og dynamikk. Det var dette som gav bevegelsen dens styrke, fordi det sprang ut av dype behov skapt i det tyske folk etter første verdenskrig. Hverken de fedrelandsløse, klasse-egoistiske kommunister, eller de reaksjonære, forkal-

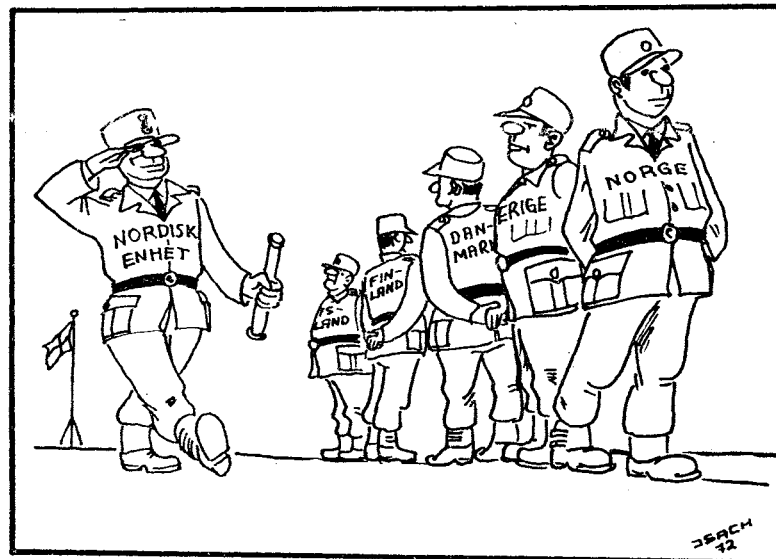
kede borger-partier, kunne tilfredsstille disse behov.

Når Ernst Röhm og hans tilhengere arbeidet for den nødvendige 2. revolusjon, innebar dette et krav om nasjonalsosialismens konkrete realisering på alle samfunns- og livets områder. Likvideringen av denne trofaste, verdifulle krets innen partiet var en tragisk feiltagelse, som bare tjente de borgerlig-konservative krefter innen det tyske samfunn, og som gav vind i seilene til den inter-

(Forts. side 6)

HALLGEIR HORDE:

Er et Norden atter aktuelt?

Norden og striden om EF.

Den norske folkeavstemning har stukket en kjæpp i hjulet for de vesteuropeiske integrasjonskreftene — iallfall foreløpig. Det utenrikspolitiske sett splittede Norden blir dermed liggende delvis utenfor de europeiske maktblokkene, men uten selv å utgjøre noen annen reell enhet enn den man forbinder med det geografiske begrep. Sverige med enslags nøytralitet i vestlig favør. Finland i russisk tvangstrøye og Danmark—Norge som vasaller i det amerikansk-dominerte NATO, er det noe trøstesløse bilde av det som for mangfoldige år siden burde ha fremstått som et enhetlig Norden.

Nytt Nordøk?

Den finske statsminister Kalevi Sorsa vurderer det norske «nei» som et signal

til at drøftingene om et nordisk samarbeide bør ta til på ny. Han understreker videre at Norges holdning også vil innvirke på det øvrige Nordens stillingstagen. Selv om Danmark valgte å gå med, kan det likevel bli tale om å blåse liv i Nordøk-planene igjen.

Sett fra et nordisk-nasjonalt synspunkt er det selvfølgelig under enhver omstendighet ønskelig at Nordøk-planene gjenopptas til seriøs overveielse. Situasjonen turde være sjelden gunstig trass i Danmarks nordiske svikt.

Politisk samling av Norden

Men i denne integrasjonens tidsalder må Nordøk-prosjektet gis en bredere ramme enn det rendyrket pengepolitiske eller kultur-skvaldret i et nordisk råd.

Rinnan så ikke pen ut efter å ha vært under behandling i fengslet i 1945, forslått og mager som dette bilde viser, men så hadde han jo også selv litt av hvert av onde gjerninger å se tilbake på. På side 5 bringer vi en omtale av den bok om Henry Oliver Rinnan som nettopp er utkommet.

EN NY ARTIKKEL OM LIKVIDERINGENE bringer vi også på side 5.

NÜRNBERGAKTOREN DR. KEMPNER,

den tyske jøde som vendte tilbake sammen med Tysklands fiender og ble en av hovedanklagerne i «prosessene» i Nürnberg som seierherrene satte iscene, har tydeligvis fremdeles underlige begreper om rettferd. Nå vil han ha en tysk krigsrettsdommer som avsa dødsdommer i Nord-Norge i 1945 (samt regimentssjefen som godtok dommen) tiltalt for mord. De dødsdømte var mytterister og tok livet av både batterisjefen og batteriets nestkommanderende, hvorefter de forsøkte å stikke av til Sverige. Hovedmannen kom seg også over og har idag en høy embedsstilling i Østerrike, men Kempner finner visst ikke grunn til å trekke ham for retten! Forøvrig gav den britiske okkupasjonsmakt grønt lys for henrettelsene. Se side 5.

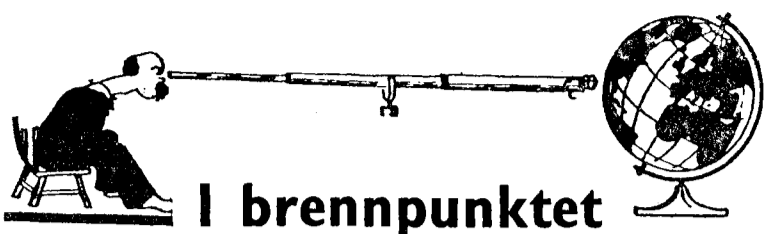
UNGDOMSSTOFFET på side 4 m.v. er spesielt rikholdig denne gang og ellers finner man de vanlige faste artikler: Lederen, «I brennpunktet», Verden sett med våre øyne, og litt av hvert annet av interesse.

Man må definitivt vekk fra den provinsielle tankegang som preger de nordiske nasjonene og ikke minst deres politikere, og endelig komme frem til en nordisk riksbævissthet, basert på et nordisk folkefelleskap.

(Forts. side 6)

Tyskernes behandling av østfolkene er ett av ankepunktene mot Hitlers Tyskland. Russiske fanger. 1 million av dem meldte seg til kamp mot Stalinstyret, men slapp ikke til

I brennpunktet

Statsmenn og politikere som stoler på stormakters moral og samvittighet blir gjerne bittert skuffet. For det er såvisst ikke noe brorskap i det utenrikspolitiske kortspillet. Det er blant annet en av grunnene til at vi i dette blad har anbefalt forsiktighet når det gjelder å stole så ubetinget på NATO-medlemskapet.

Og skjønt det jo ikke er det vi i første rekke tenker på, så har vi jo våre bitre erfaringer på dette område vi også. For det lar seg jo dessverre ikke nekte at Quisling og Nasjonal samling høstet slike i forholdet til Hitlers Tyskland.

Ellers var det jo andre som fikk merke dette med stormaktenes umoral og hensynsløshet i sterkere grad. Vi kan minne om bl.a. det borgerlige Polen som ble forrådt av Churchill og utlevert til kommunistene. Og det samme hendte jo også i Jugoslavia, hvor Churchill i siste omgang satset på den røde Tito. Vi kunne jo i denne forbindelse kanskje også nevne det treske spill Churchill, og for den saks skyld også Chamberlainregjeringen, drev med «vennene» i Skandinavia, et spill som førte Norge ut i krig og elendighet.

Men om Churchills England har slike digre svin på skogen, så blir de nok likevel overgått av de amerikanske. For Amerika har som kjent det største på alle områder. Og her vet vi nesten ikke hvor vi skal starte. Men la oss for enkelthets skyld bare nevne litt fra tiden etter annen verdenskrig. Det er vel da naturlig å starte med Chiang Kai-shek som i første omgang ble solgt til Mao og anbragt på Formosa, og som nå i den siste tid, under Washingtons flirt med Peking, helt er avskrevet — nå sist forøvrig også av Japan.

Videre kunne vi nevne USA's protesje på Cuba, Batista, som gjennom amerikanske intriger ble fordrevet av den Castro man senere har hatt slik glede av! Og vi kunne nevne den Diem i Sør-Vietnam som man direkte beskyldte USA for å ha latt myrde.

Og nå står tydeligvis Sør-Vietnams president Thieu for tur. I skrivende stund er dagspressen full av rykter om en ordning i Vietnam tilveiebragt i hemmelige forhandlinger mellom de nord-

vietnamesiske forhandlere i Paris og Nixons utsendte jøde Kiesinger. En ordning på basis av å svikte Thieu.

Vi skal ikke her ha sagt noe endelig om hvorvidt det nå i første omgang blir en ordning — det kan jo avhenge av krigens gang i mellomtiden og eventuelle uberegnelige hendelser — men under enhver omstendighet synes det klart at en ordning nå iallfall har vært alvorlig drøftet, vel for første gang under forhandlingene.

Ifølge de informasjonen vi selv har fått fra velorientert utenlandsk hold skal bakgrunnen for Nord-Vietnams større forhandlingsvillighet nå ikke i første rekke være forløpet av selve krigen, men dels dette at man ikke lenger tror på noen mulighet for et presidentskifte i USA ved valget i neste måned, og dels det press man er utsatt for fra Sovjets side.

Det høres kanskje litt rart ut dette at Sovjet nå skulle være innstillet på å bringe til avslutning den krig som har belastet USA så sterkt både militært, økonomisk og politisk, men bakgrunnen er at det skal være truffet en hemmelig avtale mellom de to supermakter under Nixons Moskvasøk. Sovjet skal ha gått med på: 1) å revidere sin Frankrikepolitikk slik at man fremtidig skal gi Washington prioritet foran Paris, 2) Sovjet skal forsterke sin motstand mot EF, som USA heller ikke ser med så blide øyne på, spesielt skal man motvirke de assosieringsbestrebelsene man sporer hos utviklingslandene, 3) Nærøsten skal utelukkende være en interessesfære for de to supermakter, og innblanding fra andre stater eller grupper, såsom Frankrike, Kina eller EF, skal de sammen forhindre. Man tar sikte på å la de stridende parter fortsette sine stridigheter, mens inngripen utenfra ikke blir tillatt.

Grunnen til disse konseksjoner fra Moskvas side er 1) at man er interessert i fred i Vietnam for å slippe fra de ytterst krevende leveranser av krigsmateriell, 2) at bare USA kan garantere at Sovjet under et eventuelt sammenstøt med Kina ikke får noen annen front i vest (Kommer det til en avtale om troppereduksjoner i Europa, kan russerne til og med uten risiko sende flere

Er Rudolf Hess' livshistorie oppteget?

Av den tidligere amerikanske direktør for fengslet i Sandau?

Ved hjelp av lydbåndopptak og notater har den mangeårige tidligere amerikanske direktør for seierherrenes fengsel i Spandau, oberst Eugene Bird, oppteget Rudolf Hess' livshistorie. USA's utenriksdepartement erklærte på henvendelse at Bird dermed har grovt overtrådt de tjenesteforeskrifter som de fire makter har utferdiget for fengslet. Hess skal nemlig tie.

Obersten har etter en undersøkelse frivillig søkt avskjed. Noen lydbåndopptak med stemmen til Hess er blitt frembudt til et radioselskap i London. USA har informert de tre andre makter om «uregelmessigheten». Beretninger om at Bird vil offentliggjøre livshistorien til Hess er ikke blitt bekreftet i Washington. Man sier at det ikke foreligger noen søknad hos utenriksdepartementet, som må gi en slik tillatelse.

Det er uklart hvilke motiver den amerikanske fengselsdirektør kan ha hatt — økonomiske betraktninger, omsorg for den historiske sannhet, menneskelig medfølelse eller en kombinasjon av alt dette.

OM VÅR SITUASJON UNDER DEMOKRATIET

De snakker om frihet, om demokrati, disse skinnbellige, hyklerske menn. Men frihet til hva, demokrati for hvem, det tyder de som det passer dem, og spør du om dette også gjelder for deg, da ser de på deg og svarer nei.

TOR HOVBAKKEN -72

nye eliteforband til grensen mot Kina), 3) at man ergerrer seg over at franskmennene trass i sine «spesielle forbindelser» til Moskva og trass i spenningen mellom Sovjet og Kina samarbeider langt mere intimt med Peking enn det er offentlig kjent.

Ja, slik fremstiller vår rapportør det, og den nærmeste tid vil vel kunne gi visse antydninger. Spesielt interessant er det da å se hvorledes det går i Vietnam og hvorledes USA skal bli kvitt den gamle samarbeidspartner president Thieu. Kommer han til å dele Diems skjebne?

Politicus

OLAV HOAAS:

Hvorfor blir det krig?

Ofte i disse dager ser man fremmet den påstand at nasjonalstater og nasjonalisme fører til krig og at, underforstått, grensenes og folkenes utslettelse gjennom internasjonalisme skaper fred. I agitasjonsartikler for nasjonal selvutryddelse finner man bilder av keiser Wilhelm II og av Adolf Hitler, og disse to herrer skal symbolisere den nasjonalisme som gies skylden for de to verdenskriger i dette århundre.

Den slags historieforgvrenning avslører i all sin tankeløshet og fordomsfullhet de krefter som egentlig ligger bak all krig.

Når man gir tyskerne skylden for Den første verdenskrig, velger man å se bort fra at krigen egentlig begynte på Balkan, og at utbruddet intet hadde å gjøre med Tyskland. Det er den vestlige krigspropaganda mot Tyskland som sitter igjen i oppfatningen av krigens årsaker, og krigspropaganda er en måte å dirigere menneskenes aggresjonskrefter på.

Det var disse aggresjonskrefter som skapte Den annen verdenskrig, for seierherrene fra den første, mens de ellers opprettet nasjonalstater i Europa, hevnet seg på tyskerne ved å la deres land bli delt i to av Den polske korridor og ved at tyskerne måtte avstå også andre, tyske områder. Da tyskerne var i ferd med å kaste av seg de aggressive hevnbestemmelser, brøt Den annen verdenskrig ut.

Det er aggresjonskreftene i mennesket som skaper krigen så vel som oppfatningen av skyldsspørsmålet. En sterk aggresjon er nedlagt i menneskets natur, og den dirigerer internasjonallister minst like mye som nasjonalister. Faktisk kan ikke nasjonalismen gis skylden for begge verdenskriger. Den gamle østerrikske statsdannelse var internasjonallistisk og tillot flere raser og folkeslag å leve sammen i én stat. Da serberne ville ha sin egen stat som skulle samle alle serbere, ble den østerrikske internasjonallismes aggresjon dirigert mot dem. Dermed kom den første verdenskrig. Den internasjonallisme som i 1919 nektet tyskerne nasjonal samling, kan sies å ha skapt Den annen

verdenskrig. En annen viktig årsak var også det internasjonale frihandelssystem, som, da det brøt sammen omkring 1930, skapte stor nød og usikkerhet. (Det er det samme system som fremmes av EF.)

Efter Den annen verdensutslettelse gjennom innsket av to internasjonallistiske retninger, kommunismen og liberaldemokratiet. Men det kan vanskelig betviles at disse internasjonallister i den grad har vært besatt av aggresjon mot hverandre at den tredje verdenskrig har verden vært beherfaktum om ikke de moderne ødeleggelsesvåpen hadde kjølnet gemyttene.

Aggresjonskreftene er det som dypest sett ligger bak krigen og mye tyder på at nasjonalstatenes avskaffelse bare ville gjøre aggresjonen større. Hvor aggresjonen ikke kan benytte nasjonalitetsproblemer som påskudd, finner den andre ting å hefte seg ved. Hvor man ikke kan slåss nasjoner imellom, kan man desto lettere slåss innenfor samfundet. Man kan slåss om religion, om ideologi, sosiale spørsmål, allehånde idealer og prinsipper, eller man kan rett og slett skape allminnelig forbrytervesen. Sammenlign geriljakrig, opprør, borgerkrig, religionskrig, klassekamp, bygerilja, mafia, økende kriminalitet etc.

Aggresjonen er et sentralt begrep innenfor den nye biologiske videnskap etologi. Denne videnskap fører menneskets instinkter frem i lyset igjen etterat den lenge har vært benektet av både kommunistiske og liberale teoretikere, skribenter og propagandister. Når de treffer på ordet etologi leser de gjerne i all sin uvidenhet etnologi istedenfor, men det er noe helt annet. Derfor kan de fremdeles skrive og si så mye rart som de gjør, blant annet om årsakene til kriger og om internasjonallismens fortrefelighet.

Når det er slik at motsetninger og kamp oppstår som følge av et aggresjonsinstinkt, og når det kan påvises at dette instinkt er ekstra sterkt hos mennesket, er det naturligvis rent vås å påstå at det er det ene eller det andre system i stat eller samfund som skaper krig. Aggresjonskreftene leter alltid etter noe å rette seg mot, heter det hos etologene. Deres videnskap gir også støtte til det gamle visdomsord om at gode gjerder skaper gode naboer.

Når man har innsett ekssi-

(Forts. side 2)

KRISTNE VENNER

har fest- og årsmøte i Universitetsgaten 20, 2. etg. torsdag 2. november kl. 19.00.

Merk tid og sted.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Sneblind norsk jurist

Når man vet hvilken medfart den norske form for rettsutøvelse har fått, bl.a. av professor Skeie og en rekke andre kjente og hederlige jurister, og når man daglig er vitne til den lemfeldige behandling spesielt ungdomskriminelle og andre mere og mindre asosiale individer får av norske domstoler, så skulle man ikke tro det var nødvendig for en ung cand. jur. å søke utenfor landets grenser etter brodne kar.

Men, så er det jo dette da at Hitler som kjent er roten til alt ondt, også når det gjelder den besynderlige form for rettsutøvelse — hvis man da kan bruke et slikt forundringsfullt ord — som har foregått i Norges land etter 1945.

Og derfor stiger da en av dagens unge, hjernevaskede jurister frem som foreleser ved Oslo universitet, og do-serer om «Nazi-Tysklands terror-justis» i forbindelse med den «klassejustis» han har funnet ut at vi har i Norge. Og han får naturligvis bred omtale i dette ufysiske VG, som alltid er på pletten for å holde vrøvlet og hetsen vedlike.

Vi skal for egen del ikke ha sagt noe om den justis som ble utøvet i Det tredje Rike, det var visse meget å sette fingeren på der, men verre enn den var for eksempel i Stalins Sovjet — jfr. f.eks. Moskvaprosessene m.m. — kan vel intet normalt menneske få seg til å påstå den var. Så hvorfor trekker ikke den tydeligvis nokså rødfargede cand. jur. Fridtjof Feydt, fra Oslo Vestkants proletarstrøk, som VG trykker til sitt bryst, frem den røde terror-justis som fremdeles er i full blomst med avleggere i bl.a. Tsjekkoslovakia og de andre østblokkland, men flyter på gammel krigspropaganda helt tilbake til avdøde Adolf Hitler?

Vel, det er vel ikke nødvendig for oss å svare på det. Refleksjonene gjør seg selv, som det heter. La oss isteden se litt på det som har foregått og foregår i vårt eget land.

Heller ikke det berømmelige «landssvikoppjøret», skampelen over norsk rettsutøvelse, med dets brudd på alle anstendige normer for rettspleie i siviliserte land, skal vi dvele ved. Vi minner bare om at det store, store flertallet av norske jurister har tiet til dette og dermed også gjort seg medskyldige. De har såvisst intet de skulle ha sagt om det være seg Hitler eller Stalin i den forbindelse. Det gjelder også den nye rødmende foreleser ved Oslo Universitet.

Når det ellers tales om «klassejustis» i Norge av idag, så må vi riktig spørre om hva slags «klasser» det finnes her i landet nå? Som er utsatt for «klassejustis»?

Det er vi alminnelige klasseløse mennesker som lider for det vrøvlet norske jurister påny har rotet oss bort i ved den meningsløse måte de behandler asosiale og smittefarlige individer på, slik at det snart ikke går an å eksisterer for skikkelige mennesker. Og likevel våger denne unge forleseren udi rettspleie å fremstille disse asosiale man tar på med silkehansker som en mishandlet og terrorisert «klasse»!

I Hitlers Tyskland var det slik terror-justis, sier Feydt, at «ungdomskriminelle havnet i forbedringsanstalter som i prinsippet ikke skiller seg svært meget fra det norske Ungdomsfengslet eller den påtenkte ungdomsarresten.»

QUISLINGAKTOREN DØD
Annæus Schjødt sen., navnkundig aktor i Quisling-saken, har nå sluttelig fulgt både offeret og dommeren i graven. Vi har så ofte her i dette blad sagt vår mening om både mannen og aktoratet at vi ikke skal si mere om den sak her og nå.

Men, vi vil gjerne understreke at dette at han påtok seg aktoratet i saken både mot Quisling og mot hans ministre, i og for seg hverken er verre eller bedre enn det den store svarte flokk av jurister på hver sin måte medvirket til dengang. Og når den politiske hevnjustisen nå engang skulle gjennomføres, så måtte jo en av dem føre aktoratet også. Det man i første rekke kan bebreide Annæus Schjødt fremfor hans kolleger er den uridderligemåte han førte dette aktorat på. Om man gjennom en rettskomedie skal ta livet av en motstander, så er det ikke derfor nødvendig å tilgrise denne fiende personlig slik Schjødt gjorde det. Og det blir til syvende og sist noe som vender seg mot ham selv.

Rent bortsett fra dette at det praktisk talt ikke fantes noen ungdomskriminalitet i Det tredje Riket, hvor ungdommen var fylt av tro og begeistring og ansvar for fremtiden, så må da denne herr Feydt vite at de norske ungdomskriminelle av idag direkte spekulerer i domstolenes meningsløse dafferi med påtaleunntattelser gang på gang, med formaninger og klapp på ryggen, og med betingede dommer i det uendelige. Så det er vel ikke denne «klasse» som er mishandlet? Er det kanskje den fordrukne bom-sen som forpesten gater og parker? Eller alle de fjollerte demonstranter på venstre fløy som ikke har «meningsfrihet» nok?

Ser han da ikke at brutaliteten stiger og stiger, at samfunnet er i oppløsning, at politiet er gjort maktesløst, og at skikkelige mennesker terroriseres av pøbelen? Ikke fordi det råder hitlersk «terror-justis» her, men kanskje snarere tvert imot.

Hvorfor — —

(Forts. fra side 2)

stensen av aggresjonsinstinktet, vil man vanskelig kunne tenke seg evig ro og harmoni i verden. Hvis man samarbeider med instinktene, skulle det derimot være mulig å unngå de store, og derfor ødeleggende kriger. Det kan gjøres ved det motsatte av å skape store statsdannelser som på grunn av sin styrke kan føre stor og

Til minnet av OLAF HOLM

Ofta minnes jeg høsten 1962, da jag så väl mottogs i Oslo av kamraterna kring Folk og Land. Utav männen, som tappert fortsatte kampen för de nationella idealen, den nationella tanken och ideologin. En av dem var OLAF HOLM, som också under mitt första Oslobesök upplät rum och spisning åt mig i sitt hem.

Ännu tio år, nära precis på dagen, skulle denne hedersman verka vidare för vår gemensamma strävan. Hur väl minnes jag inte bilden av Quisling på väggen i hans hem och hans ord: «EN SÅDAN MAN FÖDS ALDRIG MER.»

Det är män som OLAF HOLM — och övriga kring FOLK OG LAND — som varit garantin för oss yngre generationer att fortsätta verksamheten. Den verksamhet, som de offrat så mycket för. Vad dessa människor uppvisat av hållfasthet, mod och uthållighet TROTS SÅ STORA PÅFRETNINGAR, SOM GAVS INTE MINST EFTER «FREDSUTBROTET» 1945 — visade oss yngre generationer, att motståndaren ljög, när den påstod dessa människor var ynkryggar, landsförrädare m.m.

MED SITT LIV OCH SIN RESNING AV KARAKTÄR, MOD OCH BESLUTSAMHET, BEVISADE DESSA MÄNNISKOR MOTSÄTTERNA TILL YNKRYGGAR OCH FÖRRÄDARE!

OLAF HOLM var en av den sortens människor, som jag hade glädjen att träffa. Visserligen blev inte allt med planeringen med Nordisk Samling m.m., som vi den gången talade och drömde om, men det hindrar inte att mycket av de betydelsefulla grundvärderingarna som diskuteras då, nu tio år senare tagit liknande former och fått vind i seglen. Det är mig en stor glädje, att Olaf Holm fick uppleva just denna tid med ungdom i verksamheten, som Folk og Land, hans avhållna tidning, ger mer och mer bevis för.

ruinerende krig. Slike katastrofer kan unngås ved at man splitter opp i stedet for å samle slik at der blir bare små samfund. For at slike samfund skal kunne tilfredsstillte alle de menneskelige instinkter, må de være bygget på enhet i rase, sprog, religion, tradisjon etc. Et slikt verdensomspennende apartheidsystem vil dessuten være svaret på miljøkrisen, for ethvert samfund vil da tvinges til å ta vare på sine egne ressurser og å klare seg med dem.

Olav Hoas

Med fullgjort livsverk kunde han säkert med tilfredsställelse gå över gränsen til det Nya Riket.

Tack Olaf Holm för dagarna för tio år sedan. Tack för alla åren före och efter. **TACK FÖR GOD KAMP!**

Strängnäs Sverige 4. okt 1972

Göran Assar Oredsson
Nordiska Rikspartiets ledare

Dödsfall

Atter er to av våre gamle kampfeller i Nesna gått over i dei stille rekkene. Først Amund Storvoll, Vikholmen, som døydde brått den 2. september, og no Petter Fiksdal, som gjekk bort etter ei tids sjukdom 5. oktober. Førstnemnde var 64 og et halvt år, medan Fiksdal nådde ein alder på 85 og et halvt år.

Storvoll var agronom frå Nordland Landbruksskule, og arbeidde i fleire år ved forsøkgarden Vågønes, med forsøksleiar F. K. Rasmussen som sjef. Under okkupasjonen var han ei tid politimann i Bodø. Seinare overtok han farsgarden Nordbotstad i Nesna, som han dreiv heilt til han så uventa fekk reisebud. Han døydde — også i reint bokstaveleg meinig — med støvlane på.

Fiksdal har tidlegare vore omtala i Folk og Land, nemlig då han fyllte 80 år i april 1967. Han var ein trufast ven både av bladet, Forbundet og Instituttet for Samtidsforskning. Han var åndsfrisk og rørsleg langt opp i sin høge alderdom, heilt til sjukdomen tok knekken på han for ein månads tid sidan. Han fekk lov å anda ut heime på garden sin på Nesna —, eit bureisningsbruk som han sjølv hadde bygd opp.

Vi takkar begge vår gode gamle kampfeller for venenskap og kameratskap i gode og vonde dagar. Fred over minnet.

Nesna 6/10 1972.

Trygve Engen.

FORTIDENS OG FREMTIDENS BEGIVENHETER

Hvor lite man enn vet om fremtidens begivenheter, er det iallfall sikkert at de kreftene som bidrar til å forme dem, vil være akkurat de samme som i fortiden, nemlig den sterkeste vilje, de sunne instinkter, rasen, viljen til eiendom og makt. Og over det hele vil fortsatt de evige drømmer sveve like virkningsløst som alltid, drømmene om rettferdighet, lykke og fred.

OSWALD SPENGLER

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Siden sist

Oslo by har hatt den tvilsomme glede å være vertskap for diverse negre med «tilpassningsvansker» og «alvorlige miljøforstyrrelser». De inntok hovedstaden forkledd som amerikanske soldater og ble ganske snart gjenstand for stor oppmerksomhet etter bagateller og restaurant-bråk, slagsmål og knivstikking. For å avrunde det hele begikk tre av dem voldtekt imot en norsk kvinne. Den liberale del av dagspressen kamuflerte gjerningsmennene straks bak «amerikanske soldater» og «US-marines», men det var nok en gang farvede «soldater» som var ute og skaffet seg mer sympati. Vi burde vel snart bli like voksne som Island og betakke oss for besøk av slike soldater på norsk jord. Det skulle ikke være så vanskelig å få dem til å forstå at de er uønsket her, siden de selv er så rasebevisste at de ga en av sine rasefrender regelrett bank fordi han hadde menget seg med de hvite! Bråket på Klubb 7 var også en rasedemonstrasjon av våre kjære «Missing Links» Tro om disse rasebevisste — Vest-Europas forsvarere (!) — slåss like godt den dagen Vest-Europa avløser Klubb 7 som slagplass, og den røde armé avløser en forsvarsløs hvit kvinne som fiende?

Rapport fra Demokratiet:
Det ser ut for at «vi vil ha et sted å være»-ungdommen fremdeles mangler noe å ta seg til. I pakt med frisk og kjekk ungdoms virketrang ser det forøvrig ut for at de likevel har klart å finne seg en hobby. Det siste på det

Dekadensens mareritt eller ånden som går.

demokratiske ungdomsmarked er, et fra Sverige importert begrep: Mobbing! Det er meget enkelt å utføre og krever intet annet enn en invalid moral, og at mor og far har praktisert den moderne barneoppdragelse. Det går nemlig ganske enkelt ut på følgende: Man finner en som er mindre enn seg selv og flyr på ham. Man opererer gjerne i flokk (skal man

bli god demokrat kan man jo venne seg til det likegodt først som sist) — og ved å benytte seg av enkle torturmetoder, som pisking med piggråd o.l. kan man ha det moro lenge. Ihvertfall til man finner en ny kaserert bygård man kan okkupere for «å få være et sted». Vi har forøvrig en del arbeidsleirer vi kan anbefale krapylet!

Statsbudsjettet

«Demokratisk idioti uttrykt i kroner og ore !

Hvor lenge vil den store saudeflokk av skattebetalere finne seg i den utsugervirkosomhet staten bedriver. Det er ingen god «hyrde» som utnytter sin flokk og gir godene til ulvene som tuter i mørket! Vi har merket oss følgende poster på årets statsbudsjett som burde gi sauene grunn til å slutte å melke:

U-hjelp

På handelsdepartementets budsjett blir det foreslått 106,8 mill. kroner til den omstridte utviklingshjelp. Det er en økning på 23,2 mill. kroner! Vi skal bare her nevne de tørre tall, da disse for en skatte- og avgiftsbegravd nordmann, vil tale for seg selv!

Verdensbanken får 14,6 mill. kroner. Det internasjonale utviklingsfond får 72,2 mill. kroner. Såkalte «regionale utviklingsbanker» får 20 mill. kroner. Den afrikanske utviklingsbank skal etterhvert få 5 mill. dollar o.s.v.

«Frigjøringsbevegelser»

Når svarte terroristgrupper neste gang angriper hvite i et afrikansk land, skal vi vite at dette bl.a. er gjort mulig gjennom vår støtte til såkalte «frigjøringsbevegelser». Føler den norske skattebetaler glede ved å yte 5 mill. kroner til utryddelsen av sin egen rase?

FN

Det er foreslått en økning på 24,1 mill. kroner til 130,2 mill. kroner til multilateral bistand under FN.

Bilateral bistand

Det ble i 1972 bevilget

143,3 mill. kroner til bilateral bistand til utviklingsland. For 1973-budsjettet er denne posten foreslått til 152,8 mill. kroner.

Nordiske prosjekter

Utenriksdepartementet foreslår at det bevilges 3 mill. kroner til nordiske prosjekter, fordelt på vel 2,2 mill. kroner til Tanzaniaprojektet og 0,9 mill. kroner til det nordiske Afrika-institutt. Vel 0,7 mill. kroner går til Kenya.

India

Til familieplanlegging i India skal norske skattebetalere få bidra med 7 mill. kroner. I 1971 ble det gitt tilleggsbevilgninger på til sammen 15 mill. kroner til dette arbeid!

Etter dette utvalg, av hva vi tvinges til å gi til utlandet, er det kanskje lettere å forstå hvorfor avgiftene og leveomkostningene øker så enormt innenlands. Vi kan raskt nevne TV-lisensens økning med 60 kroner, portoøkningen, takstøkningen for telefon og avgiften til folketrygden. Men dette ser ikke ut til å bli nok for å dekke de innenlandske behov. Et aldri så lite eksempel: Rikshospitalet har søkt om 7 mill. kroner til nyanskaffelser ved de forskjellige avdelinger. På budsjettet har det blitt oppført 2,5 mill. kroner!

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

HANS SACHS:

POLITIKERNE SPÅR — VIDENSKAPEN RÅR !

I mer enn tyve år har sosiologer, psykologer og allslags liberalister hjernevasket og terrorisert en hel verden med sine påstander om at jordens menneskeraser i grunnen er likt utstyrt, både med hensyn til intelligens og kulturskapende evne. Enhver ulikhet, blir det hevdet, skyldes forskjeller i miljøet.

Imidlertid finnes det ikke så rent få seriøse vitenskapsmenn som har våget å «kaste sten» på de human-liberale gribbene. En av dem er professor Jensen, som ofentliggjorde sine forskningsresultater for etpar år siden. Som kjent var hans konklusjoner stikk i strid med det FN og dets «eksperter» har forkynt i alle disse årene. Men Jensens resultater ble ikke gjenstand for en faglig-vitenskapelig vurdering. Isteden ble han av FN-politikerne æreskjelt på det groveste. Han var både «uforsvarlig» og «umoralsk» ble det sagt. Med andre ord: det var de politiske konsekvensene av Jensens undersøkelser som brorskapspostlene var opptatt av, og ikke resultatene som sådan.

Den «frekke» herr Jensen hadde våget å tilsvine det romantiske bildet som politikerne hadde dannet seg av rasene!

For en tid siden var raseblandingens avant-garde nær ved å oppleve et nytt sjokk. Nobelprisvinneren Dr. William Stockley, skulle nemlig lede et kurs i moderne genetikk ved Stanford University. Og herr Stockley tror ikke det spøtt på likhets-svadaen. Som vitenskapsmann legger han frem de resultater som forskningen gir, uten å ta hensyn til hva den eller den forkrøblede liberaler måtte mene.

Men dr. Stockley fikk ikke holde sitt foredrag. En viss herr Dean Lincoln Moses (!), greide virkelig å sette en stopper for genetikk-undervisningen. Igjen var det «raseharmonien» som var i fare!

Og så kan man stille spørsmålet: Hvor lenge vil egentlig vitenskapen la seg undertrykke av disse politiske dverger? Når får vi en konfrontasjon mellom vitenskapen og den nåværende offisielle politikk?

KURT BRONNER:

Nasjonalismens økonomi : Et alternativ til marxisme og kapitalisme

III.

Punkt 2: Storkonsernene utvikler seg idag tilsynelatende tvangsmessig til multinasjonale konglomerater. De danner en stat i staten, og virker derfor statssprengende (Konsernledelsens dobbelt-lojalitet). Deres «one-world»-ideologi bryter ned de nasjonale kulturer. Ønskebildet til den kosmopolitiske høy-finans er den lett manipulerbare, kokosfarvede verdens-enhetsrasen. (Det svært nære åndelige slektskap mellom «one-world»-ideologien og kommunismen ser vi blant annet i samexistens-teoretikernes tese: Østblokk + Kapital = Fred).

Fremmedinnflytelsen er altså i høy grad et faktum. Den kan bare bremses og til slutt helt tilbaketreges,

dersom: a) En europeisk storfirmaer samarbeider for å kunne bestå i størrelse som euro-storkonsern.

statsmakt gjennom den nødvendige lovgivning innordner disse gigantene i rammene til sin planøkonomi. (D.v.s. rammer som utelukker ikke-europeiske moderselskapers herredømme over europeiske datterkonserner.)

dersom: c) Faktoren arbeid, d.v.s. de ansatte i bedriften, og representanter for folkefellesskapet, gjennom medinnflytelse i den europeiske nasjonalismes mening, sjalter ut det ofte vilkårlige enevelde til faktoren kapital.

Det er betegnende at av den kapitalistiske verdens tre tyngdepunkter, USA, Europa og Japan, er bare Europa gjort til en åpen tumleplass for multinasjonale konglomerater. Direkte-investeringer fra europeiske konserner er i USA og Japan vanskeliggjort og delvis umulige.

(Forts. side 8)

Henry Oliver Rinnan Dr. Kempners merkelige syn på rettferd

— ET PRODUKT AV SULT, NØD OG FATTIGDOM

Henry Oliver Rinnan før han ble trukket inn i agentvirksomheten.

Under en diskusjon nylig var det en ung pike som sa: «Nazistene drev bare og torturerte folk, og jeg har hørt at de norske nazistene var værst!» For å ha fått en slik generelt negativ oppfatning av norske NS-medlemmer må det finnes en grunn. Ingen røk uten ild — og blant flammene finner vi — Henry Oliver Rinnan.

Rinnan ble født 14. mai 1915. Som gutt var han fysisk svak, og han kom fra et fattig hjem. Dette førte til at han ble trakasert og ofte jult opp av andre barn. Om vinteren frøs han i dårlige klær, og det var alltid knapt med mat. Men Henry Oliver, var en snill og rolig gutt. På skolen lå han over gjennomsnittet. Han gråt aldri. Ingen fikk se ham med tårer i øynene. Han bet tenene sammen og lot bitterheten få gro. Han henga seg ofte til dagdrømmeri og hadde av og til vansker med å skille drøm fra virkelighet. Gutten, som alltid tapte i idrett og i slåsskamper, følte seg samtidig som helten som alle beundret og fryktet. Da han fikk disponere en bil, kjøpte han seg vennskap ved å kjøre andre til festlokale. Selv ble han igjen utenfor i bilen. På hjemveien fablet han om kvinne-erobringer han aldri hadde foretatt, mens han drømte seg til andres undring og beundring. Denne trang til å hevde seg og endelig bli godtatt, førte til at han i 1939 meldte seg til Vinterkrigen i Finland. Men tiden gikk og Rinnan ble i hjembyen Levanger. Folks beundring gikk over i hån — han var blitt vraket p.g.a. sin fysiske svakhet. Men nå er Rinnans endeløse rekke av ydmykelsener snart over — det nærmer seg den 9. april 1940.

Da krigen bryter løs melder Rinnan seg frivillig til de norske styrkene i Nord-Trøndelag. En kort tid er han «en av gjengen», men så er krigen over og Rinnan er

tilbake i bilfirmaet hvor han arbeider. Den 24. juni blir Rinnan av sin arbeidsgiver introdusert hos tre tyskere. To er offiserer i Luftwaffe, en er sivil. Den sivile tyskeren er meget hyggelig mot Rinnan og lytter interessert da Rinnan forteller om bortgjemte våpenlagre. Tre dager senere møter Rinnan kriminalkommisær Gerhard Strübs, kaptein i den tyske sikkerhetstjeneste. Den dagen ble Rinnan Vertrauensmann 1 med kodenavn Lola — Gestapos første agent i midt-Norge. Han føler seg stor og mystisk — hans fantasier og makt er iferd med å virkeligjøres. Han utvi-

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvor dette er artikkel nr. 31.

Rapsodi i mord. Annen artikkel.

Vår spesielle medarbeider G. K. skriver:

Leserne vil sikker huske den første delen av «Rapsodi i mord I.» Der står det om 41 myrdede: 31 menn, 2 kvinner og 2 barn. Jeg kan idag bare beklage at jeg nok må korrigere dette antallet. Årsaken til det er en pakke papirer som kom til meg for noen uker siden. Opplysningene som disse papirene inneholdt, øket antallet myrdede til 41 menn, 7 kvinner og 9 barn.

Hva var det som egentlig red visse «mennesker» under okkupasjonen (og etter)? Hvordan kunne dette skje; for siden å bli belønnet med en «heltetittel»?

En svensk avis skrev i februar 1945: «En våg av politiska mord sveper fram över Norge, och den vågen vil fortsatte att stiga!» Hva var det som fikk det offisielle Norge til å «overse» snikmordere og deres bedrifter?

Stoffets karakter er av en slik art, at nervene ofte står på høykant! Denne forferdelige kakofoni av mord, blod og elendighet, virker iblant som skrik fra helvete. —

Jeg har ofte spurt meg selv: Hvordan kan min «kontakt» klare dette? Selve etterforskningen, rent teknisk, er grei nok. Det er bare spørsmål om arbeidsvilje. Men rent psykisk er det en forferdelig Uriaspost. Han ga meg selv svaret i et lite brev. Hans foreldre ble

«Tiltalt for mord» forteller en stor overskrift i AFTENPOSTEN for 9. august. Det dreier seg om et telegram fra bladets Bonn-korrespondent, Håvar Skrede, som forteller at USA's berømmelige «tyske» anklager, Robert Kempner, har våknet til nytt liv og ny dåd igjen i forbindelse med visse hendelser i et tysk artilleriregiment som i 1945 var i Nord-Norge. Eftersom FOLK OG LAND allerede for over 1 år siden omtalte denne affære og pekte på at hovedmannen under mytteriet i Signaldalen ved et østerriksk batteri, som sammen med noen andre underoffiserer ved batteriet koldblo-

dig skjøt ned både batterisjefen og batteriets nestkommanderende mens de lå i sine senger, har sloppet helt ustraffet fra forbrytelsen eftersom han er sosialdemokrat og venn av landets nåværende ledere med presidenten i spissen, så trodde vi faktisk et øyeblikk at nå slo likevel endelig gjengjeldens stund.

Så feil kan man altså ta, morderen, baron Wilhelm Grimburg, som nå sitter i en av de høyeste embetsstillinger i Østerrike er det såvisst ingen som vil gjøre noe, aller minst Kempner. Isteden har han anmeldt formannen i den krigsrett som dømte noen av mytteristene og desertørene til døden, og regimentsjefen som anbefalte dommen fullbyrdet, for mord!

Det heter i AFTENPOSTENS beretning at Robert Kempner bygger sin anmeldelse på dokumenter som «ligger lagret i Riksarkivet i Oslo. Fotokopier av dødsdommene er så sent som i oktober 1971 (altså etter at FOLK OG LAND offentliggjorde sin beretning om saken i mai 1971) oversendt Dokumentasjonssentralen i Østerrike. Herfra er så fotokopier av dokumentene igjen sendt til den tidligere sjefsanklager i Nürnberg.»

Det skulle virkelig være interessant å få vite hvem den geskjeftige nordmann — eller skulle det være noe annet? — er som her har stillet seg til tjeneste for å få rettet baker for smed. Men la nå det ligge.

Det sier seg nesten selv at den beretning AFTENPOSTEN bringer — forøvrig med det temmelig obskure tyske blad «Der Spiegel» som kilde — om affæren i Signaldalen er høyst misvisende. Det berettes at ved den tyske kapitulasjon kom det ordre fra regimentstaben om

at selv om det nå hersker våpenstillstand skal bolsjevikere «bekjempes også etter kl. 24.» — Dette vakte misnøye hos batteriets underoffiserer, som på et møte vedtok å marsjere til Sverige uten hensyn til regimentets ordre. Før marsjen skjøt underoffiserene ned både batterisjefen og hans nestkommanderende. Det ble naturligvis slått alarm ved regimentet og 11 av desertørene ble knepet før de rakk over grensen. Av disse 11 ble fire av lederne dømt til døden etter å være funnet skyldig i desertering og i militær opprør. 5 fikk fengselsstraffer og 2 ble frifunnet. Dødsdommene ble eksekvert 10. mai 1945.

Dette var det altså den navngjetne «tysker» Robert Kempner fant ut var mord, mens det virkelige mord, det på batterisjefen og hans nestkommanderende, ikke interesserte ham. Så nå har han altså anmeldt krigsrettsdommer Wilhelm Spies og regimentsjefen, oberst Josef Remold — som begge får sine navn behørig nevnt i både i «Spiegel» og i AFTENPOSTEN, mens man viser den ytterste diskresjon når det gjelder den virkelige morder, baron Grimburg. Det nevnes intet navnpåham og det anføres bare at han idag har «en ledende stilling i Østerrikes departement for vitenskap og forskning.»

Vi kan ikke tro at hverken Kempner eller hans norske hjelper med samt AFTENPOSTEN er ukjent med navnet til mytterilederen og morderen eftersom det sikkert fremgår av krigsrettens dødsdokumenter og det dessuten har vært nevnt i FOLK OG LAND for over ett år siden. Så det må vel være andre grunner til at han skånes mens de to som medvirket til dommen over mytteristene trekkes frem 27 år etterpå.

La oss imidlertid med en tysk bok som kilde friske opp hva som virkelig skjedde i Signaldalen dengang. Boken er skrevet av en offiser i den østerrikske forbundshær, Karl Ruef, og heter «Gebirgsjäger zwischen Kreta und Murmansk». Affæren omtales på sidene 473 — 475 i boken.

Det heter i den østerrikske offisers beretning at «Hverken offiserer eller underoffiserer visste i de første maddager 1945 om det forestod det daværende XIX. (Geb.) A. K. russisk eller engelsk fangenskap. Svake norske heimevernforband masjerte fra Sverige inn i Norge, like

(Forts. side 7)

Dr. Kempner, rettferdighetens vokter.

(Forts. side 6)

Likvideringene — — —

(Forts. fra side 5)

kårene. Schnitler ga dem det de ønsket, og de myrdet ham i en bil, som så ble satt i brann. Noen tyske soldater som var forlagt på Sinsen skole, kom til stedet umiddelbart etter at brannen brøt ut og klarte å få sin landsmann ut av den brennende vognen. Han var død. Obduksjonen som ble foretatt på Aker sykehus påviste blåsyreforgiftning.

3. Sondre Busch. Unterscharführer. 19 år gammel og eneste sønn til ekteparet Gerhard og Linni Busch. Hjemsted Nauheim i Nassau. Sondre var ugift og hadde nettopp blitt bra igjen etter en mageoperasjon. Sin rekonvalesens fikk han tilbringe i Norge. Han kom til Oslo i januar 1945. Etter en lang tur den 26. mars, vendte han ikke tilbake til Aker sykehus, hvor han bodde. 29. april fant en tysk patrulje ham på Tørtberg med en stilettniv i halsen. Sondre var død.

4. Wentzel Zamoni. 23 år gammel. Gestapomann. Hjemmehørende i Ingolstadt i Bayern. Stasjonert i Kristiansand, fra mars 1943. Gift, men barnløs. Ble funnet drivende i fjorden utenfor byen, 23 mars 1944, med overskåret strupe.

5. Zahl von Venckel. 40 år gammel. Ugift. Bilmekaniker. Født og hjemmehørende i Bremen. Kom til Oslo i april 1941. Var utsatt for et biluhell i november 1941, som berøvet ham det venstre benet. Fikk protese. Under en luftetur i Oslomarka (Frognerstrakten), i juli 1944, sammen med 2 tyske venner, kom han bort fra disse. De varslet det tyske sikkerhetspoliti, som etter en kort og intensiv ettersøking fant von Venckel i et myrhull. Han var slått ned og siden trampet ned i et myrhull. Bare benene var synlige over myrkanten. Obduksjonen påviste store mengder myrsvann i lungene.

6. Feldwebel. 27 år. Ugift. Var fra Zeits i Thüringen. Kom såret til Oslo i november 1944. Etter en liten tur i det fri som rekonvalesent, 3. februar 1945, vendte han ikke tilbake til Aker sykehus. Han ble ettersøkt og funnet dagen etter i en snehaug nedenfor Bjerke-banen. Han var naken og død. Strupen var overskåret. (Navnet var Otto Batz.)

7. Otto Hørner. 31 år gammel. Leutnant i Luftwaffe. Stasjonert i Trondheim fra juli 1940 til oktober 1943. Skulle reise til Oslo. På toget sørover skulle han på toalettet. Han kom ikke tilbake. Det ble slått alarm, og toget ble stoppet. Hørner

ble funnet ved siden av banelegemet. Kniven sto fremdeles i brystet. Tross alle forhør ble morderen aldri funnet. —

8. Gustav Thor. 34 år gammel. Tjenestegjorde ved det tyske sikkerhetspoliti på «Terrassen», i tiden 11. april 1941 til 26. juli 1943. Da tok han etter kontortidens slutt, sin mappe og reiste hjem til sin leilighet. Han innfant seg ikke på kontoret dagen etter. Etter flere mislykkede forsøk på å ringe dit, reiste noen Gestapofolk ut dit. (Et sted på Skillebekk.) Døren ble sprengt, og de fant Thor liggende død i sin seng. Han var bundet, kneblet og pisket ihjel. Piskingen såkalt «knottekatt», (Håndtak med 5 korte remmer, tett besatt med 4 mm sylspisse pigger) lå ved siden av sengen. Rummet var oversprøytet med blod. Det ble en meget skarp reaksjon på dette fra Gestapos side.

9. Ludwig Zimmermann. 24 år gammel. Feldwebel. Var fra Giessen i Hessen. Ugift. På permisjonsreise i Norge sommeren 1943. Var ivrig friluftsmann. Fredag 23. juli 1943, tok han en tur opp mot Ullevålsseter. Han vendte ikke tilbake. Tyskerne etterforsket forsvinningsnummeret. Fredag 6. august, samme år, ble Zimmermanns lik funnet ved Aklungen. Nakken var brukket og bakhodet smadret.

10. Karl von Strohle. 42 år gammel. Var fra Hanau ved Frankfurt. Gift og hadde 4 barn i alderen 8 til 16 år. Stasjonert i Bergen fra november 1941. Ble funnet drept torsdag 17. september 1942. Liket lå i et gammelt, forlatt trehus i havnestrøket. Den myrdede var kneblet og bokstavelig talt spikret fast i gulvet. Obduksjonen fastslo at Strohle var i live ved korsfestelsen. Dette er handlinger under okkupasjon, og under avtale om våpenstillstand av 10.6.1940 og som egger okkupasjonen til folkerettsmessige tiltak som man ennå jamrer over i Norge.

Jeg slutter av listen for denne gangen. I to artikler til vil jeg offentliggjøre resten.

Vennlig hilsen G. K.

«REVOLUSJONENS UNDEROFFISERER»

Vi er et folk — en nasjon — når vi synker nedover i samfunnet, blir vi til et revolusjonært proletariat, eller underoffiserene i et revolusjonært parti. Og når vi kommer oss opp igjen, stiger samtidig også den forferdelige makt som følger våre penger.

THEODOR HERZL
(Zionismens grunnlegger)

Slik en ung nasjonalist — —

(forts. fra side 1)

nasjonale .. liberalismens/marxismens propaganda.

Men det var selvfølgelig ikke — som kommunistene påstår — en forutbestemt hendelse som her fant sted. Den nasjonalsosialistiske bevegelse var intet redskap for «storkapitalen», eller for kapitalismen overhodet. Den senere utvikling viste det. Den økende makt som Arbeidsfronts representanter ble tildelt utover i tredveårene var klart i strid med «kapitalens» interesser. Og som professor Loock (hvis bok er blitt omtalt i vår avis) påviste i et foredrag på det tyske bibliotek under sitt Norges-besøk nu i våres: Under den annen verdenskrig forelå det hos Det Tredje Rikes ledelse enda mer vidtgående planer for en sosialradikal politikk. Politikken primat over økonomien skulle ytterligere befestes.

Anslaget mot de sosialradikale nasjonalister i 1934 virket altså til å utsette og vanskeliggjøre realiseringen av de nasjonalsosialistiske dogmer, styrket de borgerlig-konservatives maktposisjoner, leverte viktig ammunisjon til Hitler-Tysklands internasjonale fiender. Med andre ord ble her en fundamental feil begått:

II. Den fysiske jødeforfølgelse. Med dette menes de korporlige forulempelser, ødeleggelse av privat jødisk eiendom, skjending av jødiske gudshus o.l. Dette må kritiseres også fra nasjonalistisk, raseteoretisk standpunkt. En meget skarp kritikk mot denne linje kom til uttrykk i det erklærte nasjonalsosialistiske norske tidskriftet «Ragnarok» etter krystallnatten 1938. For det nye Tyskland hadde disse feiltagelser bare skadevirkninger: Dets fiender fikk vann på mølla, dets venner ble skeptiske.

Positiv var derimot den annen linje i Det Tredje Rikes behandling av jødene: **Repatriering.** Planer (som strandet på utlandets motvilje) ble luftet om f.eks. Madagaskar som det nye jødiske fedreland.

Det essensielle må vi holde fast ved også idag: **Enhver stat må ha rett til å beskytte sitt folks biologiske egenart overfor fremmede. En nasjon er mer enn streker på et kart. Fysisk forfølgelse er ingen logisk konsekvens av et sådant prinsipp.**

III. Behandlingen av de øst-europeiske folk under den annen verdenskrig. Det er en velkjent sak at Tysklands invasjon i Russland stort sett ble hilst med begeistring av de anti-kommunistiske, Moskva-underlagte

nasjonaliteter. I slutten av krigen var denne begeistring tildels avløst av forbitret motstandskamp. I hvertfall en av årsakene bak denne forandring var den direkte undertrykkende politikk som den tyske besettelsesmakt slo inn på, særlig overfor det polske og det russiske folk.

Vi kan idag slå fast at denne praksis ikke bare ble en sterkt medvirkende årsaksfaktor til aksemaktens nederlag, men også skapte grunnlag for den uinnskrenkede Stalin-imperialisme etter krigen, og har vanskeliggjort den vest- og mellom-europeiske nasjonalismens fremvekst i etterkrigstiden.

Ett av de sterkeste angrep mot denne politikk kom NSDAPS ledende ekspert på Øst-Europa, selveste Alfred Rosenbergs, med i sine etterlatte papirer (utgitt nylig under tittelen «Kritik am Hitlerismus»). Det fremgår av hans anførseler at krefter innen partiet faktisk har fantasert om å gi det østeuropeiske rom nærmest status av koloni under Tyskland.

Hva er bakgrunnen for denne fatale feilpolitikk?

For det første: Gamle motsetninger som følge av århundrelange grensekamper og nasjonalitetskriger, med et inntil grotesk høydepunkt i Versailles-traktatens utlevering av millioner tyskere under tsjekkisk og polsk herredømme, hvilket ble følt som undertrykkelse av de rammede.

For det annet: En positivt ukorrekt oppfatning av den såkalte «slaviske rase», som tillegges mindreverdige egenskaper. Den «slaviske rase» er en fiksjon, som en av nasjonalsosialismens fremste raseteoretikere, Hans Günther, påviser i sin bok «Rassenkunde des deutschen Volkes». Den hvite menneskeart er sammensatt av forskjellige rasegrupper: Den nordiske, den dinariske, den ostiske, den vestiske og den ostbaltiske. Disse finner man igjen, men med ulikt innslag i de europeiske nasjoner. Eksempelvis vet vi at i folk som det tsjekkiske eller det polske foreligger sterke nordiske innslag, det tyske folk har i visse regioner betydelige dinariske og ostiske komponenter.

Å konstruere en grense mellom det «slaviske og germanske» Europa gir liten mening, og en kolonilignende politikk som den annen verdenskrigs tyske, må fra et nasjonalistisk verdigrunnlag forkastes. Den hvite rases ubrytelige samhold på tvers av alle etniske småforskjeller er i dagens situasjon høy-

este bud og fremste arbeidsoppgaver for den nye nasjonalisme. Det hvite Europa fra Kiew til Edinburgh, fra Trondheim til Rom, er mer livskraftig og naturlig enhet enn det negroidiserte Dollar-Imperium i vest, og det stadig mer mongolsk-infiserte Sovjet-Imperium i øst.

FIDUS

Er et Norden — —

(Forts. fra side 1)

Det nordiske samarbeidet må ikke oppfattes som bare et alternativ til EF i og for seg. Et slags politisk «aksjeselskap» i finanskretsens regi synes oss like verdiløst som det fellesskap vi nettopp har sagt nei til. Tanken om et samlet Norden ligger helt og holdent på det ideologiske plan, og må oppfattes som et mål for seg selv uansett om vi kom med i EF eller ikke.

Et slikt Norden ville på ingen måte være den «quantité négligeable» som de enkelte land hittil har vært. Det ville bli en stat på omkring 20 millioner mennesker fordelt over et geografisk område så stort at det i Europa bare ville overgå av Russland. Og som et av de tynneste befolkede land i Europa ville Norden ha en masse «ledig» rom, noe som i vår tid får stadig større og større betydning.

Det sier seg selv at et slikt Norden ville kunne gå til forhandlingsbordet i Brussel med ganske andre forutsetninger og ivareta sine interesser på en helt annen måte.

Drømmen om et forenet Norden er eldgammel, og gav seg praktiske politiske utslag så tidlig som i 1397 i det såkalte Kalmarbrevet. I vår tid, da det å være en liten nasjon blir mer og mer en prøvelse, bør denne idéen atter levendegjøres. Den vil kreve både politisk modenhet, ideologisk innsikt og djerv besluttsomhet, men kanskje nettopp derfor vil den være en utfordring til den nasjonalsinnede ungdom, som nu er iferd med å organisere seg.

Vi her i Norden behøver ikke være mindre enn vi er når vi står samlet og forenet.

FRIHET OG PØBEL

Friheten har alltid hatt en stor plass i min bevissthet. Dog er det én ting jeg avskyr mer enn despoten, det er når pøbelen ifører seg den sønderrevne, røde kongskappe.

EMANUEL GEIBEL

Dr. Kempner — — —

(Forts. fra side 5)

svake engelske forband ble landsatt på viktige punkter. Den russiske hær truet i nordøst. Parolen for de fleste førere av enheter lød: «Vi går ikke i russisk fangenskap, men kjemper oss gjennom så langt sydovert til vi kan bli tatt opp av engelskmennene.» Omtrent slik talte også kaptein Sornberger fra Voralberg, sjef for 4. batteri, Gebirgsartilleri Regiment 118. Hans batterioffiser, løytnant Kuhn, hadde samme innstilling.»

Det er interessant å sammenligne dette med den forvrengte fremstilling som gis av Kempner, eller eventuelt «Spiegel».

Videre hendte så dette ifølge boken: En Obergefreiter fra St. Polten som på grunn av en eller annen disiplinærforsøelse var strøket av listen over offisersaspiranter, hadde i dagevis laget et komplott sammen med batteriets underoffiserer, og de var etter kaptein Sornbergers tale fast bestemt på å tilrive seg kommandoen over batteriet. Natten fra 8. til 9. mai trengte kretsen av sammensvorne seg inn i batterisjefens bunker og Obergefreiteren (baron Grimburg) skjød den sovende kaptein med sin 0,8 pistol. De gikk så inn i bunkeren til løytnant Kuhn, vektet ham og erklærte at batteriet gikk over til Sverige. Søvdrukken sa Kuhn: «Gjør ingen dumheter!» Han ble så barskt spurt om han gikk med dem. «Gjør ingen dumheter» var svaret. Så skjød Obergefreiteren ham også.

Obergefreiteren, baron Grimburg, lot så batteriet stille opp etter at han hadde iført seg uniformsjakken til den myrdede kaptein og utnevnte seg selv til batterisjef. Det er lite trolig at soldatene i batteriet ikke var klar over at det her var ugler i mosen og at de innlot seg på alvorlig brudd på de militære lover, da de utrolig nok fulgte Obergefreiteren i kapteinstrøye i retning Sverige.

Da batteriets forsvinden ble bemerket og man fant likene av de snikmyrdede offiserer, ble det slått alarm. Likevel lykkede det 59 mann, deriblant Obergefreiteren, å komme seg over grensen. 11 mann, deriblant Hauptwachtmeisteren, ble tatt til fange, mens en hadde skutt seg selv (fordi han naturligvis var klar over at han ville bli dødsdømt av en krigsrett). De som ble dømt til døden av krigsretten var så å si alle underoffiserer som direkte hadde deltatt i drapene, mens de som slapp med

fengselsstraff eller frifunnet var menige soldater som vel hadde forstått at de var med på militært opprør, men som muligens ikke hadde hatt kjennskap til mordene på de to offiserer. Boken meddeler forøvrig at «dommen ble senere sanksjonert av engelskmennene (Brigadekommandoen i Tromsø), så det later til at den gode Kempner vil få det travelt skal han få med i senere anmeldelser alle de impliserte i denne sak.

Det hører ellers med til historien at de etterlatte etter Sornberger, anmeldte morderen, baron Grimburg, men at prosessen ble stanset etter ordre fra høyeste hold. Grimburg var jo sosialist og hadde fått en høy stilling i administrasjonen.

Det skal bli interessant å se hva resultatet blir av denne Kempners siste innsats for rettferdigheten. Den som altså også «Spigel» med samt AFTENPOSTEN er så opptatt av.

La oss imidlertid avslutte med noen linjer om Robert Kempner. Om ham skriver f.eks. Erich Kern i sin bok «Deutschland im Abgrund», side 296 bl.a.:

Han hadde i Weimarrepublikken drevet det til å bli Oberregierungsrat i det preussiske innenriksministerium. Hans hovedoppgave bestod i, under den sosialistiske innenriksminister, å omskolere det preussiske politi i sosialistisk retning. Da Det tredje Rike startet, fortsatte dr. Kempner først rolig sitt arbeide og tjente staten videre til de skjerpede rasebestemmelser gjorde det umulig for ham å fortsette. Han emigrerte så til USA og vendte tilbake til hjemlandet med de amerikanske tropper.

Under selve hovedprosessen i Nürnberg spilte han liten rolle, men desto større under de etterfølgende prosesser, som USA lot gjennomføre av politiske grunner, mens de andre allierte makter liten interesse viste. Den ledende mann som anklager på amerikansk side under disse etterfølgende prosesser var denne «tyske» dr. Kempner, hvis store stund nå var kommet i hevnprosessene mot hans egne landsmenn.

Dr. Robert Kempner, er nå bosatt i Frankfurt, hvor han altså avventer resultatet av den siste anmeldelse som for tiden behandles av påtalemyndighetene i München. Vi skulle tro at disse kaster et glemselens slør over hele affæren så snart de faktiske forhold er kommet for dagen. Selv AFTENPOSTEN skriver jo at «Det er ikke helt ukjent i Norge at

tyskerne, selv etter kapitulasjonen, utøvet streng justis over egne styrker. På juridisk hold mener man at tyske myndigheter måtte ha rett til å utøve justis over egne styrker inntil de allierte hadde overtatt det hele og fulle ansvar.

Ellers håper man tydeligvis både i AFTENPOSTEN og i RIKSARKIVET at der skal finnes mere «krigsforbryterstoff» i norske arkiver. Førstearkivar Carlo Larsen, sier således til bladet, at «det ikke er utenkelig at også andre dokumenter fra den tyske militære administrasjon kan gi opplysninger som hittil er ganske ukjent i Norge.» Dog tilføyer han skuffet: «Men tyskerne brennte som kjent de langt fleste dokumenter som kunne være avslørende for deres virksomhet gjennom fem okkupasjonsår av Norge.»

For egen regning vil vi tilføye at det ikke bare var tyskerne som lot ubehagelige dokumenter og bevisligheter forsvinne!

Ellers forekommer det oss å være besynderlig likhet mellom dr. Kempner syn på rettferd og det som hersker i Norge, hvor NS-folk utstraffet ble myrdet ned under okkupasjonen, mens man nidkjært forfulgte og straffet mindre overtredelser av NS-folk for eksempel i politiets tjeneste.

Og er en britisksanksjonert dom avsagt av en tysk krigsrett 9. mai 1945 mord, hva skal man så si om de dødsdommer som ble avsagt av norske domsstoler mens landet var okkupert av allierte tropper?

DR. WILLIAM BRYON,

forklarer nå Hitlers aggresjon med det at føreren ikke fikk nok av Sex. Den amerikanske legen hevder nemlig at Hitler hadde en høy seksuell potens, men at det gikk måneder mellom hver gang han fikk gjort noe med det.

Også denne sinnsyke påstand finner vi i VG. Det merkelige er at siste gang man svartet Hitler var det med påstander om at han var impotent! Føyer man dette til de andre påstandene om at Hitler var offer for en kjønnssykdom, og at han manglet den ene testiklen, kommer man ihvertfall fram til en klar konklusjon. Det er ikke Hitler, men snarere alle hans fiender det er noe i veien med!

GENIER OG DUSTER

Hvis det dukker opp et geni her i verden, vil dere kunne konstatere det ved at alle dustene slutter seg sammen i et forbund imot det.

JONATHAN SWIFT

Rinnan — —

(Forts. fra side 5)

der raskt sin virksomhet, og hans sjef, SS-Obersturmbannführer Gerhard Flesch er fornøyd med «Sonderabteilung Lola» Illegale grupper blir rullet opp på løpende bånd. Fangene blir underkastet brutal tortur, og mange blir drept. Rinnans spesialitet er det som tyskerne kaller «Spiel im negativen Raum». Han kontakter anti-nazister og lar dem tro at de arbeider for hjemmefronten. På den måten strømmes det inn med rapporter om skjulte våpen og anti-tyske aksjoner til Rinnans hovedkvarter. Han blir skyld i manges død. Selv ikke hans egne menn er trygge. Rinnan må dyrkes. Ingen skal ydmyke ham mer uten at det skal koste vedkommende livet.

Denne samfunnets taper, som hadde så mye å hevne, blir dessverre idag sett på som selve prototypen på en «landssviker». Men hans ideologiske bakgrunn var heller vag. Da Rinnan mente at politimesteren i Trondheim, som var utnevnt av Quisling, motarbeidet ham — fikk Rinnan ham fjernet etter å ha skutt på ham med maskinpistol. En frontkjemper som ikke likte Rin-

nans metoder, ble reddet fra døden i torturkjelleren av en tysk gestapo-offiser. Rinnan skjelnet ikke mellom hjemmefront og NS der hvor det gjaldt hans personlige makt og selvfølgelse.

Oppgjørets time kom også for Rinnan og hans bande. 11 personer fra «Sonderabteilung Lola» ble skutt! Et uhyggelig tall i et land hvor dødsstraff var avskaffet i gjeldende lov. Rinnan dør slik hans helter fra barneårene ville ha gjort det. Ingen får og ingen bønn om nåde — han er kald og rolig. Klokken fem over fire den 1. februar 1947 dør morderen, torturisten og den tyske agent Henry Oliver Rinnan. Man bør huske at blant hans ofre må man også regne de titusener av nasjonale og idealistiske NS-folk som ble slått i hartkorn med Rinnan og hans metoder. For Rinnan var ingen NS-mann, ikke engang nasjonalsosialist — bare Rinnan, Gestapos mest effektive agent!

Hvem var Henry Rinnan?
Per Hansson.
Gyldendal Norske Forlag
Oslo 1972

E. R. H.

Er en ny «sigøyner-skandale» under oppseling?

I skrivende stund er det ikke helt avgjort, men alt taler for at myndighetene vil la minst 100 av de asiatiske familiene som ble utvist fra Uganda, slå seg ned her i landet, og dertil være behjelpelig med boliger, jobber etc. Dette er meget betenkkelig, og det av mer enn én grunn.

For det første kan det etableres presedens. Når andre land ser hvor lett det var for Uganda å bli kvitt en uønsket minoritetsgruppe, så kan de begynne å praktisere den samme politikken overfor sine egne uønskede minoriteter. Og fordi de allerede har tatt imot en del asiater fra Uganda, vil det bli vanskeligere for Norge og endel andre vestlige land å unnså seg og ta imot nye. Med andre ord, veien er ikke lang til at man kan få minoritetsproblemer selv.

På den annen side er dette muligens ikke bare av det onde. Det er noe som heter å utdrive Satan ved hjelp av Belsebub. Hvis etablering av rase- og språkfremmede minoriteter kan bidra til at man til slutt går bort fra

den misforståtte overhumanistiske holdning overfor andre folkeslag som ikke makter å hevde seg i livskampen, så vil det kanskje føre noe godt med seg.

En annen grunn til at importen av etniske minoritetsgrupper er betenkkelig, ja i dette tilfelle direkte umoralsk, er at man blir nødt til å skaffe disse boliger, jobber etc., noe som vil skje på bekostning av landets egne innbyggeres (i parantes bemerket: skattebetaleres) behov. Så vanskelig som bolig-situasjonen er for mange her i landet, vil det være direkte uforskammet overfor folk som har betalt skatt her i mange år (og dermed finansierer importen), å la asiater som stort sett er skyld i sin egen ulykke, få gratis boliger på bekostning av disse.

Det er bare å håpe at folk ikke avfinder seg med denne situasjon, men gjennomskuer den falske sentimentaliteten som er blitt praktket på dem, og handler deretter. For hvis man ikke gjør det, risikerer man bare å få et forstørret sigøynerproblem på halsen, nemlig at en liten gruppe parasittelementer kan snylte på samfunnet og gjøre narr av det, uten å bli straffet, men tvert imot beskyttet av dem hvis plikt det er å beskytte samfunnet mot slike.

Ygg.

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

På lengre sikt må også europeiske direkte-investeringer i maktpolitisk ustabile regioner, ansees som meningsløse og bortkastet, da «one-world»illusjonen snart vil bli feid til side av de nasjonale frihetsbevegelser.

Punkt 3: En stat hvis økonomi i høy grad er avhengig av import og eksport er bare delvis suveren. Riktignok er et europeisk autarki under de gitte forhold hverken ønskelig eller oppnåelig. Men innenfor rammene av en europeisk planøkonomi må de livsnødvendige råstoffer sikres, eller erstatningsstoffer må utvikles gjennom målbevisst forskning. Akkurat på dette område bør følgelig næringslivskonsentrasjonen frem mot ytelseskraftige eurokonsern fremmes. (Eksempel: Olje-tilførsler, kjernekraftverk.) På den annen side kan en for sterk eksportavhengighet føre til politisk press fra avtagerlandenes side. (Vår kommentar: Norges situasjon er i så måte et advarende eksempel.)

Punkt 5: Det apparat de europeiske handels- og finansministerier har til styring av samfunnsøkonomien strekker ikke til. Næringsorganisasjonenes innflytelse er dominerende og ødelegger enhver langsiktig, meningsfylt og fornuftig planlegging. Disse organisasjoners struktur, og deres politiske pressmidler er anakronistiske. På grunn av den nære sammenfletning av de forskjellige næringsgrener rystes hele samfunnsøkonomien når det streikes på en liten, men viktig delsektor.

Vi kan ikke lenger tillate at selvstendige, delvis anonyme og ofte illegalt operende interessegrupper får benytte staten som tumleplass for sine maktkamper. De må integreres, for eksempel gjennom opprettelse av næringsparlament. Her skulle så fritt valgte representanter for samtlige yrkesgrupper (arbeidsgivere, frie yrker, arbeidstagere), organisert etter fagområde, fremlegge sine interesser og komme frem til avgjørelser i samråd med statsmaktens representanter.

Disse organer skulle sammensettes etter tredjedelspartiet (arbeid + kapital + stat), og ha lovgivende kompetanse. På det regionale og lokale plan måtte tilsvarende næringsforsamlinger dannes. Alle bedrifters og selvstendiges obligatoriske medlemskap og arbeidstagnernes valgplikt, ville gi de delegerte en demokratisk legitimasjon, som de eksisterende interesseorganisasjoner helt mangler. Uansvarlig

HAN VAR SPRØ

I forrige nummer omtalte vi i vår faste spalte «I brennpunktet» hvorledes valgkampen i Bundestyskland tilspisset seg og nevnte noen grove beskyldninger som en gammel politimann, Naujock, hadde rettet mot Willy Brandt. Vi ytret våre tvil om hvorvidt anklageren var vel bevaret, men lot spørsmålet stå åpent eftersom det så ut som om man ville dysse ned saken. Det tyske ukeblad NATIONAL-ZEITUNG skriver nå at det har fått mange henvendelser om denne affæren, men slår etter en samtale med Naujock fast at mannen er skjør. Han har tidligere vært anbragt på sinnsykehus. Vi synes det er godt å kunne slå fast at Tysklands forbundskansler iallfall ikke har begått ugjerninger av den art som Naujock hevdet. Om han derimot bør henregnes under den i etterkrigstiden så populære betegnelsen (for tyskere) skrivebordsmorder, tør være et annet spørsmål. Han har jo skrevet en lærebok i geriljakrig som mange kanskje fulgte.

FILMER SOM ANGIVERE

Som kjent foregår det stadig politiske prosesser i det Tsjekkoslovakia som de røde har befriet for annen gang. Det er oppgjøret ef-

JA, ER DET IKKE TRIST!

VG's berømmelige kulturakrobat Jan Andrew Nilsen får imellom også lov til å anmelde bøker. Og så opplever han da at det ikke alltid er så lett å få teorien til å passe med virkeligheten. Ifølge VG skyldes jo alt ondt i denne verden hin Adolf Hitler, som riktignok døde for noe over et kvart århundre siden, men som det visst er nødvendig å holde oppsyn med fremdeles likevel. Alle andre enn VG og dets Andrew vet jo forlengst at det var Stalin som var ansvarlig for massedrapene på fangne polske offiserer i Katynskogen — det er bl.a. slått fast av en internasjonal kommisjon, av eksilpolakkene, av en kommisjon nedsatt av det amerikanske senat, bare for å nevne noen. Nå slåes det påny fast i en

lønns- og usolidarisk prispolitikk ville dermed sjaltes ut like effektivt som samfunnsøkonomisk ruinerende streiker.

Forts.

ter det siste selvstendighets-sprellet det dreier seg om. Og videre prosesser planlegges. Man akter nå å ta i bruk filmen som angiver. Under demonstrasjonene i august 1968 ble det av utenlandske — spesielt tyske — reportere tatt opp film fra demonstrasjonene i august 1968 i forbindelse med den røde hærs innmarsj. Utendringer fra Tsjekkoslovakia har nå vært i Sveits og kjøpt opp alle slike filmer man har kunnet få tak i. Hensikten er ved hjelp av disse filmer å plukke ut demonstranter som man da ville sette under tiltale.

KRIGSPENSJONERING FOR RØDEBRIGADISTER!

Mens det som kjent ikke har vært mulig å oppnå skikkelige vilkår for utenlandske frivillige, bl.a. norske, som kjempet på tysk side i annen verdenskrig, har man i den brandtske bundesrepublikken nå gått til krigspensjonering av tidligere medlemmer av de røde brigader i Spania under borgerkrigen. Lovforslaget er forlengst godtatt av bundestagen. De røde brigader, som ble ledet av erkekommunister under direkte dirigering fra Moskva, forsøkte som kjent i den spanske borgerkrig forgjeves å bolsjevisere landet, men ble som kjent hindret i dette av de

bok av Zawodny «Døden i skogen», som er kommet på Aschehous forlag. Men vår Andrew har så vanskelig for å forlate den gamle krigspropagandaen, og så ender han da sin anmeldelse av denne ubehagelige boken med disse håpefulle linjer: «Om det nå likevel ikke skulle være Sovjetunionen som er ansvarlig for den massakren i Katyn, så — — —». Ja, så er det vel altså håp om at også dette kan belastes den forferdelige Adolf Hitler!

NORDISKA RIKSPARTIET VIL DELTA I VALGET 1973

Partilederen for Nordiska Rikspartiet, Göran Assar Oredsson, meddeler oss i et brev at hans parti vil delta i valget til riksdagen i Sverige neste år. I den forbindelse pågår det nå et større forberedende arbeid, bl.a. skal det senere i år sendes ut et nytt opplag av partiogrammet. Videre forbereder man en del trykte utgaver av partiets publikasjon Nordisk Kamp med stoff av betydning for valgdeltagelsen.

nasjonalspanske forband understøttet av den tyske Legion Condor. Kamerat Frahm-Brandt, som dengang hadde forlatt Tyskland, skrev som journalist rørende beretninger om de internasjonale mordbander som drev sitt uvesen i Spania. På det nasjonale Spanias side kjempet bl.a. nordmannen Per Imerslund, senere også frontkjemper under annen verdenskrig, og forøvrig fetter av Morgenbladets C.C.

OM SEIEREN I VIETNAM

En eller annen skal engang ha uttalt at hans verste fiende var hans egne, tidligere uttalelser. Det er nok mange som har gjort den erfaringen, ikke minst general Westmoreland, amerikansk øverstkommanderende i Vietnam. I november 1967 uttalte han: «Jeg er fast overbevist om at fienden, som var nær ved å vinne i 1965, er iferd med å tape idag. Vi kan nu begynne å øyne slutten på krigen. I 1968 vil den gå over i en ny fase, hvor den sydvietnamsiske hæren kommer til å likvidere Vietcong.»

OM TAPENE I VIETNAM

Selv om seieren uteblir for amerikanerne og deres våpendragere, og USA også lider fryktelige tap i kampen om verdensopinionens gunst, kan iallfall rustningsindustriens pengegeneraler hove inn anselige gevinster. Fra begynnelsen av januar 1961 og frem til ifjor har amerikanerne mistet omkring 5 000 fly i Vietnam. Derav var omkring 2 500 helikoptere. Den samlede verdien av de ødelagte maskinene beløper seg til bortimot 6 milliarder dollar.

Til sammenligning kan nevnes at de tilsvarende tapene under Korea-krigen var 3 001 fly, mens det under hele Den annen verdenskrig gikk med 27 137 fly av alle slag.

FARLIGE GJENGANGERE!

I «årets superthriller» — Varulv — møter vi ennå virksomme SS-grupperinger, hvis man skal tro den annonse dagspressen har ope- rert med.

«GASS»-BALLONGEN BLIR STØRRE OG STØRRE

Legenden om de seks millioner «gassede» når stadig nye propagandistiske høyder. Til tross for «storyens» tekniske og logiske usannsynligheter, finnes det ennå mennesker som ikke er i stand til å oppfatte grense-

landet mellom det reelt mulige og det helt absurde.

Den aller siste varianten på markedet stammer fra det svenske bladet «Folket», og vi siterer: «Göte Wardinge besøkte også utryddelsesleiren Auschwitz, der 40 millioner mennesker (uth. av oss) ble pint ihjel.»

Førti millioner (sic.), det er nesten hele befolkningen i Øst-Europa, kommenterer Nordiska Rikspartiets «Bulletin».

ATOMDØD OVER TYSKERNE!

Fra en av våre amerikanske kontakter blir vi gjort oppmerksomme på en bok, som general Eisenhower har utgitt, og som beklageligvis hittil har gått oss forbi. Den har tittelen «The bitter Woods» og i et av kapitlene forteller generalen om hvordan president Roosevelt beklaget seg høylydt da krigen nærmet seg avgjørelsen våren 1945. Det kom meget «ubeleilig», fordi han da ikke fikk gitt tyskerne en prøve på den nye atombomben.

Bildet av fredsfyrsten i Det hvite hus er jo blitt ikke så lite frynset i årenes løp, og vi tror neppe at denne vesle «tilleggsmedaljen» i særlig grad forstyrrer den oppfatning folk i sin alminnelighet har av den etter hvert nærmest herostratisk berømte FDR.

TIPS TIL SUF:

I London sirkulerer det en brosjyre som i detalj forklarer hvordan en atombombe framstilles. Dette nyttige verk kalles — «Hvordan lage folkebomben», og kan forøvrig ikke skaffes gjennom Folk og Lands boktjeneste.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo